

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Fluctuans eleemosynæ dator, miraculoso camelorum reditu,
prouidentiaq[ue] Numinis, mirificè recreatur, & confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

dítq; diuinæ prouidentiae liberalitatem: nec tamen hoc tantum diuinæ Bonitatis gaudium antè fratribus suis indicauit, quàm Numini debitas laudes absoluissent. Redeuntes è choro ad se vocauit, monstratisque ordine camelis, ac oneribus sarcinisque eorum, dixit: Vbi sunt dissidentiae, vbi murmurationes vestrae? En praesentem nobis Dominum! en Patrem, Bonitate sua, nobis incredulitatis vitium exprobrantem! Adeste, iumenta oneribus liberate, lascaque reficite.

X I.

Dici non potest, quantis lætitijs inceserint, quantis gaudijs sint inundati, in quantas Dei laudes effusi? Tum & ipsi, & cameli sunt cibus recreati. Quoniam autem plus attulerant, quàm necesse erat modico viuere assuetis, noluit S. Frontonius occasionem dare cupiditati habendi. Nec enim ex illa hominum classe fuit, quæ nunquam potest satiari, aut dicere, sufficit. Quare, die insecuto, camelos iterum media parte omnium rerum, quas apportarant, oneratos, & cum ijs auaritiam pariter à se ablegauit, Eulogias ad proprium Dominum remittens. Minus erat octo dierum, cum is expectauit, horis iam etiam singulis in digitos missis, reditum camelorum: nec sine metu fuit tristitiaque amissorum. Vt quid enim bestiae tam diu impastae? An non leonum, aliarumque belluarum famem potius, quàm Eremicolarum hominum satiauisse erant existimandae? sine via, sine duce mittere, quæ prudentia? iamque consilium in quod prius omnes pedibus iuerant, passim damnabant, poenitebantque, rectè fecisse. Dies erat posterus & octauus, quo vicini amicique omnes ad Diuitem confluxerant, ut eius dolorem solantibus verbis lenirent, pariterque diuinam clementiam exorarent, ne tanta septuaginta camelorum iactura largissimæ eleemosynæ meritum compensaret. Ita moestis & ieiunis omnibus vnà confidentibus, repente cepit aura spirare: cum auræ sonitu, tintinnabuli sonitus, sed subobscurus, vni eorum ad aures allabebatur. Pressit vocem, & attentior videbatur sibi percipere sonum semper propinquiorem, de montibus, aduenientem. Exclamat, Euangelium, Euangelium bono nuncio date: redeunt cameli. Exsurgunt omnes propere, quæ cuique proximum est, currunt, volant; vident, eodem agmine, ordine, numero, itinere, cunctos saluè redeuntes. Fit ingens clamor, &, in tristitiæ locum, gaudia immensa succedunt: gloria Deo laudesque dantur. Hac primus aspectus effecit. Ast vbi propius ventum, tum lætitiæ

tia longè magis creuerunt. Neque enim solùm cameli, qui iam perditū putabantur, recepti; sed nulla macie infecti, nullo tristi vultu luridi, insuper & media parte missorum munerum diuites inuenti. O quis tum omnibus sensus! ô quanta gratulatio! quæ exultatio Domini! quæ lætitia seruorum, qui applausus amicorum, ac vicinorum! præsertim, cum, redditis camelis, nobilissimū conuiuium & illis omnibus præsentibus, & quàm plurimis insuper aliunde pauperibus inuitatis apparauisset; Eulogiâsque sibi remissas, inter eos, lætissimè distribuisset. Nec stetit hîc lætitia: ex illo enim deinde anno, quotannis, vsque ad mortem S. Frontonij, tempore, quo camelos primùm miserat, diligentissimè annotato, diues ille semper ad D. Frontonij monasterium, eosdem, sine duce, misit, tantò certius redituros, quantò sæpius eandem viam recalcare, didicerunt; quantòque ducibus Angelis, quàm hominibus, viæ sunt notiores.

Vidētis, quo modo Vniuersorum Dominus, aut quid diuitibus imperet? opes vult eos suas cum pauperibus habere communes. Vidētis, quantam habeat curam suorum? Angelos mittit: somno sopitos excitat; vigilantes instigat; brutas animantes ipsas, per desertas solitudines, agit, vt illis cibum afferant, in tempore opportuno. Quid putatis tunc Eremitas fecisse? an non omnem sollicitudinem abiecerunt temporalium rerum? an non murmurare, & querelas spargere desierunt? an non, post illa, Domino in lætitia seruierunt? Idem & nos facturi sumus, si spem in Deo, non in Mundo, non in aulis, non in nostris industrijs, figamus; si à cælo, non ab Orco auxilium flagitemus: si in parte assis nostri veniat, non quod prudentia carnis suggessit, sed quod virtus suppeditauit: si existimemus, *hominem non in solo pane viuere, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei.* Tunc enim non iam ebulliet murmuratio; non erumpet querimonia, non metus futuri alimenti quatiet; quia fiducia in Mundi Gubernatorem concepta, hæc omnia abstergit. Fiduciam autem inducit firmatque diuinæ præsentia, scientia, potentia, misericordia, non nuda & frigida cognitio, sed assidua & practica meditatio. Sicut enim cibus visu aspectuque cognitus nihil iuuat; sed cum in ore teritur, cum in stomacho digeritur, tum demum vires roborat; ita parum prodest diuina scire, ad curiositatem; nisi etiam sciantur ad pietatem. Sciuntur autem, si meditatè atq; ad vsum cognoscuntur.

XII.

Matth. 4. 4.